

“เรื่อง.....?”

ศิริพร มาลาศรี

“มหาวิทยาลัยจะเปิดพรุ่งนี้แล้ว” ผมยิ้มประ-
โยคนเป็นเพลงอย่างครื้นเริง แข็งขากระโดดยึก
ยึกไปตามจังหวะบ้า ๆ บอ ๆ สุดแต่ผมจะนึก
ขึ้นได้

“จะได้เจอเพื่อนใหม่หน้าตาจ่มจิ้มซิหว่า” ยิ่งนึก
ผมยิ่งครื้นเริง ดวงหน้าหวาน ๆ สดใสของน้องใหม่
หลายคนลอยเด่นชัดในห้วงความคิดคำนึงของผม
“ตายละวา คนนั้นก็สวย คนนั้นก็สวย คนโน้น
ก็เซ้ง จะเลือกใครดีวะ โยคนนั้นปากสวยน่าจูบ
เป็นบ้า แหม ! แต่โยคนถัดไป ตาสวยยังกับ
ดาวกวาว หวานยังกับจะหยด ว้า ! โยคนนั้นก็
รูปร่างดี เซฟสะเด็ดอย่างซุบซิบบอกใครเขี้ยว
มาริลีน มอนโร ไม่น้อละก็ ผมให้เตะเลย
ต่อ 10 เอ 1 ด้วย

ก่อนที่ผมจะบ้าไปใหญ่ ก็มีใบหน้าขมิงหึ่ง
ของโยแรงหึ่งคนหนึ่งลอยเข้ามา ทำเอาใบ
หน้าสาวสวย ๆ คนอื่นหลบหนีไปหมด ผม

จ้องอยู่เป็นนาน รู้สึกว่าจะคุ้นหน้า นึก ๆ
อยู่หลายครู่ จนในที่สุดก็รู้ว่าเป็นแฟนผม
เอง หล่อนชื่อเดียวกับภรรยาของผม ปุ้ย แต่
ทำไม ถึงมีหน้าตาต่างกันราวกับหมากับ
หล่มมือเช่นนี้ ถ้าหล่อนรู้ว่าผมฝันถึงผู้หญิง
อื่น หล่อนคงฉีกผมเป็นชิ้น ๆ โยลงใน
น้ำเดือด ใส่น้ำปลา พริกไทย และรับ-
ประทานอย่างคลั่งแค้นเป็นแน่

ผมรีบ จัดแจงเปิดตู้เสื้อผ้าอัน จวน จะพัง มีหิ้งแท้
ของผม ความหาเสื้อผ้าที่กองสุม ๆ กันอยู่ กลับ
หูลับตาหยิบขึ้นมา 2 ชิ้น ๆ หนึ่งเป็นเสื้อเชิ้ตสี
ขาวมอ ๆ มีรอยแดง ๆ ที่อกเสื้อ ผมจำได้ว่า
รอยนั้นถูกฝากไว้โดยโยแฉ้ว หมอนวดสาวผู้ลือชื่อ
แห่งย่านเพชรบุรีตัดใหม่ เมื่อคราวที่ผมไปฉลอง
การสอบผ่านทุกวิชา ผมมีชุดชั้นในของเธอเย็บ
เป็นบ้า ผมชักคิดใจ วันหลังต้องบอกให้โย ปุ้ย
แฟนผมไปขอเรียนวิชานี้บ้าง

อีกชั้นหนึ่งเป็นกางเกงสีน้ำตาลแห้ง ๆ เหมือนใบ
ไม้แก่จัดจนเน่า ทั้งสองชั้นอยู่ในสภาพขุย ทั้ง
กางเกง เสื้อ เป็นแบบพริทอย่างเก่าเป็นบ้า ผม
จำต้องรีบจัดการให้มันเรียบร้อย ก่อนที่จะถึง
พรุ่งนี้

หลังจากหันรีหันขวางอยู่ สักพักสองพัก ตอน
หายใจหลายสิบเสี้ยว ผมก็ใช้นิ้วมือที่เหลืองด้วย
คราบน้ำโคลน คีบเอาเสื้อผ้า 2 ชิ้นขึ้นมา เปิด
ประตูห้องด้วยการยื่นให้เปิดเปรี้ยงออกด้วยเท้าขวา
กระแทกปิดด้วยสันเท้าซ้าย หลังจากสลัดน้ำ 10-

20 หยด ลงบนผ้า ผมก็จัดการรีดเสื้อเรียบร้อย
กลีบแย่งกันชั้นสลอน จนผมนึกชมฝีมือตนเองใน
ใจอย่างเดือดดาล

คืนนี้ผมรีบเข้านอนแต่หัวค่ำ เพื่อหวังว่าจะคืนแค้น
เช้า ผมต้องรีบไปคักพบโฮปส์ก่อนอื่น มิฉะนั้นหล่อน
ต้องโกรธผมด้วยตัวตบเอง ทว่าล้มหล่อน ไม่รักหล่อน
โอ้ย สาระหลักที่หล่อนจะสรรหามาถือว่าลูกชายคนโต
เฉย ไม่ใช่ แฟนของหล่อน ผมรำคาญ จึงตัดปัญหา
เสียด้วยวิธีการอนาจารจนลามองผม ผูหูงูจะเรื้อ
ร้อยทั้งร้อยทำเป็นอวดฉลาด ทว่าไม่รู้ว่าคุณชายเขาฉลาด
เจียน ๆ ถ้ายังไม่รู้ก็รับรู้ แล้วจ๋ำใส่สมองของหล่อน
ด้วยนะ หล่อหัว อย่าเล่นตัวให้มากนักเลย รำคาญ
ลูกตาเต็มที

รุ่งเช้าผมตื่นหกโมง อาบน้ำขัดสีฉวีวรรณ เอา
ซีโคลที่ไม่ได้ใช้มา 2 เดือนเศษออกจากตัวเสียที่
รู้สึกตัวเบาเป็นกอง โทนหนาวให้เรียบร้อย ผม
เผ้าหัวเสียเรียบแปล้ ต่อให้พายุพัดกระหน่ำก็
ไม่กระดิก โฮ้! ต้นใจตกหมดไปเกือบครึ่งขวด
แน่ะ ใช้หัวเสีย ๆ ผมให้ย้อย ๆ ปรกหน้านิดหน่อย
แบบสมบัติ เมทะนี, เชิญจอนให้กางหนาแบบ
อนุชา รัตนมาลัย ยืมกับกระจอกอย่างเท่ที่สุด
แบบชุมพร โอ้ย! หลงรูปตัวเองเสียนาน จริ
เสียที่

ผมก็กังวลจากรดเมิลล์ด้วยท่าที่เหมือน สังข์ทอง
สีใส เพราะเสื้อผ้ายุ่มหมดยับ เสื้อผ้าเสียหน่อย
ดิ่งไหลให้ตรง หัวผมชนิด (ตามนิสัยอันเคยชิน
ของผู้ชายทั้งหลาย ใครเคยสังเกตบ้างว่า ก่อน
กินข้าว, ลงรถเมิลล์, ขึ้นรถเมิลล์ ซึ่งจักรยาน
มนุษย์ผู้ชายชอบหัวผมก่อนเสมอ ไม่รู้ว่าจะหล่อ
ไปถึงไหน จริงไหมครับ)

ผมยืนคอยโยกย้ายที่ทักเหลียมจนเมื่อยขา เจ้า
หล่อนก็ยังไม่เสด็จ ผมชักโกรธนิด ๆ หมั่นไล่
หน่อย ๆ แต่ไม่กล้าทำหน้าบึ้ง เดียวไม่หล่อ

โน้นนะ ตัวเตี้ย ๆ บ่อม ๆ กลังมาโน้นแล้ว ใช
แล้วหวานใจของผมเอง แหม! เปิดเทอมที่ไร
เป็นตุ่มสามโลกทุกที ผมเหลือบดูตัวเองบ้าง
อยู่ด้ายด้าย ไม่อยากจะเชดเลยว่า ผมเป็นมนุษย์
ผู้ชายที่หล่อที่สุดในสายตาของผม รูปร่างสมาร்த
อย่าบอกใครเชียว ทำไมหนอ กรรมเวรอันใด
ที่ชักนำให้ผมไปชอบพอกับไยปุ้ยได้ สงสัยกาม-
เทพจะดาดัว

“คิดถึงปุ้ยไม้ ไต้ง” เสียงไยปุ้ยถามแจ้ว ๆ
“คิดถึงซี ตัวละ คิดถึงโต้งหรือเปล่า” ผมทำ
เสียงออกอ้อนแบบเด็ก ๆ ขอดังค์แม่
“โอ้ย! คิดถึงทำไม คิดให้โง่งนะซี” แม่ปุ้ย
ตอบเสียงดังฟังชัด พลงัยมอวดเชียวเล็ก ๆ 2 ซี
รวมกับฟันซี่โต ๆ อีก 30 ซี รวมเป็น 32 ซี
“ไปกินข้าวกันเดอะโต้ง ปุ้ยหิว” แม่ปุ้ยรีบชวน
ผม ก่อนที่ผมจะทันตอบ

ผมมองดูรูปร่างหล่อ่น แล้วก็ถอนหายใจเฮือก
มิน่าละ เซฟถึงได้เป็นแบบนี้ คิดแล้วผมก็เดิน
ตามหลังหล่อ่นต๊อ ก ๆ แบบคนใช้เดินตามนายสาว
ไปจ่ายตลาด

วิชาแรกที่เรียน ผมสู้เตรียมใจมาว่า คงไม่ได้
เรียนอะไรมากนัก แต่ก็ต้องผิดหวังอย่างแรง
อาจารย์ท่านสอนเสียแทบไม่หายใจ สมกับที่ไม่
ได้สอนมา 2 เดือนเศษ ผมจดจนมือหัก ช.ม.
แรกก็พอมีสมาธิ พอ ช.ม. ห้าย ๆ ชักไม่ไหว
หน้าตาชักจะปิด ได้แต่นั่งทำตาประหลับประหลือก
อย่างไม่มีสิ้นสุดนัก

เฮ้อ! ง่วงจริง ง่วงจนเบ๊ยนบันทึกไม่ไหว ขอลาไป
ก่อน พบกันใหม่เมื่อสมต้องการ